

Arrest

nr. 55 331 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 44 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma-zigeunerin afkomstig uit Gijlan en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven integraal baseert op het asielaanvraag van uw echtgenoot, B. A.(...). Zo verklaarde u net als uw echtgenoot dat hij omwille van zijn handel met Serviërs door onbekenden bedreigd werd, dat jullie huis in brand gestoken werd, dat u hierna een miskraam kreeg, dat uw woning werd beschoten, dat uw kinderen werden lastiggevallen en dat er in jullie winkel ingebroken werd. Jullie besloten hierom Kosovo te verlaten en kwamen via Hongarije en Frankrijk - waar u respectievelijk op 6 januari 2009 en 21 januari 2009 een asielaanvraag indiende, maar waar u telkens opnieuw vertrok zonder het resultaat van de procedure af te wachten - naar België, waar u op 14 april 2009 een eerste maal asiel vroeg. Hierin nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 augustus 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten (26 quater) omdat Hongarije inzake uw asielaanvraag verantwoordelijk was. U bleef echter in België en vroeg een tweede maal asiel aan op 17 december 2009. Intussen heeft u omwille van uw psychische problemen, die na de brand in uw huis ontstonden, in België een tijdelijke verblijfsvergunning op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 verkregen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 22 februari 2001 te Prishtinë en een medisch attest, d.d. 25 juli 2006, in verband met uw miskraam.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat aan in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde etnische origine, met name Roma (CGVS I pp. 2, 3), weinig geloof kan worden gehecht. In het kader van uw eerste asielaanvraag haalde u immers aan etnisch Albanese te zijn (terugnameverzoek DVZ, d.d. 24 april 2009, vraag 6d).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die terzake werden aangehaald door uw echtgenoot, B. A.(...). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er in verband met het eerste incident met de politieman die Serviërs haatte en die u voor het eerst ontmoette toen u onderweg aan een checkpoint naar aanleiding van een ontploffing op een begraafplaats tegengehouden werd, opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u toen niet persoonlijk geïnterviewd werd. Aan de controlepost werden immers de meeste wagens gestopt en aan iedereen documenten gevraagd. U was weliswaar de enige die naar de politiepost gevoerd werd doordat u geen originele documenten kon voorleggen. Hierdoor werd tevens uw koopwaar in beslag genomen. U kreeg uw koopwaar de volgende dag echter terug. U moest wel nog een boete van 100 euro betalen. Uit het door u neergelegde document in dit verband blijkt dat u deze boete moest betalen omdat u ten tijde van de controle niet alle beschikbare documenten bij had. Hieruit blijkt verder dat deze boete omstandig met redenen werd omkleed, dat u louter op basis van de vigerende wetgeving werd gesanctioneerd en dat u de mogelijkheid had om hiertegen in beroep te gaan. Dit deed u echter niet omdat u deze boete niet als tragisch ervoer (CGVS II, p. 3). Derhalve blijkt uit niets dat u ten gevolge van de politiecontrole aan disproportionele maatregelen werd onderworpen. Wat betreft het tweede contactmoment met de Serviërs hatende politieman - hij bedreigde u aan de douane van Kaganik - kan er op gewezen worden dat u hiervoor bij de politie van Kaganik klacht indiende. De klacht werd genoteerd. U ging er evenwel van uit dat de politieman niet gestraft werd. U wist dit echter niet met zekerheid. U wist immers niet wat er effectief met uw klacht gebeurd is, daar u zich hierover niet geïnformeerd heeft. U had wel vernomen dat hij gewoon kon verder werken. Gewezen op het feit dat er andere straffen zijn dan ontslag, verklaarde u niet te weten of hij al dan niet gestraft werd (CGVS II pp. 3-4). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er niets met uw klacht tegen de politieman gebeurde. Hoe dan ook dient er betreffende bovenstaande incidenten met een politieman allereerst opgemerkt te worden dat u sinds het tweede incident eind 2005 tot uw vertrek uit Kosovo eind 2008 geen problemen meer met hem had (CGVS I p. 9; CGVS II p. 4). U verklaarde weliswaar niet te weten of die politieman al dan niet te maken had met de latere bedreigingen en incidenten vanaf 2006 (CGVS II p. 2). Zoals hieronder zal blijken, kan eraan uw problemen vanaf 2006, i.e. de dreigementen en de hiermee gepaard gaande incidenten, evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Uw laattijdig vertrek, i.e. eind 2008 of ongeveer driejaar na de problemen met de politieman, kan dan ook bezwaarlijk in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat u geen enkel overtuigend bewijs van de door u beweerde dreigementen en de daarmee verbonden problemen die u sinds 2006 ondervonden zou hebben, neerlegde. U legde weliswaar een aantal documenten in het kader van de brand in uw huis neer. Hoewel er hier niet getwijfeld wordt aan het daadwerkelijk plaatsvinden van een brand in uw woning, blijkt uit deze documenten echter geenszins dat de oorzaak van de brand aan enig kwaad opzet is te wijten. Voorts beweerde u naar aanleiding van de dreigementen een advocaat onder de arm genomen te hebben en de OVSE gecontacteerd te hebben (CGVS II pp. 9-10). Van dit bezoek aan de

OVSE legde u echter geen enkel bewijs neer. In dit verband verklaarde u immers dat u weliswaar documenten van de OVSE ontving, maar dat u deze niet bewaarde en weggooid (CGVS II p. 9). Geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend is dat u wél documenten betreffende uw problemen met de politie in de loop van 2005 en over de brand in uw woning bewaarde, maar andere documenten, zoals de OVSE-documenten, niet, zei u ondermeer dat de door u in het kader van de asielaanvraag neergelegde documenten dateren van 2008 - i.e. na uw klacht bij de OVSE-en dat u vaak verhuisde (CGVS II p. 10). Deze uitleg is echter geenszins afdoende, gezien uit uw administratieve dossier blijkt dat u ondermeer een document kon neerleggen dat op 4 oktober 2005 uitgereikt werd. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u op onafdoende wijze dat u de documenten niet bewaarde omdat u niet wist dat u ooit naar het buitenland zou vertrekken (CGVS II p. 10). Deze uitleg houdt echter geen steek, daar u wél de documenten in verband met de politieboete die u in 2005 kreeg en in verband met de door u beweerde brandstichting bewaarde. Betreffende de door u in het kader van de dreigtelefoons gecontacteerde advocaat werden u eveneens een aantal bewijsstukken, zoals ondermeer aan hem betaalde facturen, door hem opgestelde rapporten, enz., gevraagd. U gaf aan dat u het hem zou vragen, omdat normaal gezien dergelijke bewijsstukken moesten bestaan (CGVS II p. 10). U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u dergelijke documenten vooralsnog -hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is - niet heeft voorgelegd, noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Voorts kreeg u eveneens vijf werkdagen de tijd om een krantenknipsel betreffende het door u beweerde schietincident voor te leggen (CGVS II p. 12). Ook dit document werd niet neergelegd, noch werd een verklaring meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Gezien u geen enkel overtuigend bewijsstuk betreffende de door u aangehaalde dreigementen en incidenten neerlegde, wordt de geloofwaardigheid hiervan dan ook ernstig ondergraven. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de klachten die u naar aanleiding van deze incidenten bij de politie ingediend zou hebben.

Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat er verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door u beweerde klachten bij de politie naar aanleiding van diverse incidenten sinds 2006 nog verderop de helling zetten. Zo verklaarde u dat u tot op het moment van de brand (in uw woning) niet met de politie over de dreigtelefoons gesproken had (CGVS II p. 16), terwijl uw echtgenote beweerde dat u vóór de brand reeds in het kader van de dreigtelefoons tevergeefs naar de politie geweest was. Ze wist dit omdat u haar dat verteld had (CGVS A. X.(...) II p. 2). Voorts zei u dat de politie ongeveer één uur na het schietincident en de volgende morgen bij u thuis gekomen is. U ging er bovendien van uit dat uw echtgenote een uur na het incident met de politie gesproken had en dat de politie hiervan nota nam. De volgende morgen werd de politie door uw echtgenote onthaald en na het incident bleven jullie - dus ook uw echtgenote - nog zeker twee a drie dagen thuis (CGVS II p. 16). Uw echtgenote zei evenwel dat de politie sinds de brand in uw woning niet meer bij u thuis langsgekomen is. Ze gaf bovendien aan dat ze ten tijde van het schietincident - 's avonds om 23 uur-thuis was en dat ze pas de volgende dag rond de middag naar haar familie vertrok. Toen ze vertrok, was de politie nog steeds niet gekomen (CGVS A. X.(...) II p. 5). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het feit dat u twee a drie weken na het schietincident aan de politie vroeg om het onderzoek af te sluiten gezien u de indruk had dat ze haar werk niet deed, geenszins te rijmen valt met het feit dat u het onderzoek inzake de dreigtelefoons niet liet afsluiten. Hiermee geconfronteerd, zei u op onafdoende wijze dat u het ene onderzoek afsloot omdat er in het andere onderzoek, /e. het onderzoek aangaande de dreigtelefoons, geen resultaat was (CGVS II p. 12). Naar aanleiding van de problemen van uw kinderen verklaarde u tot slot dat u noch formeel, noch informeel met de politie hierover sprak en dat u niet op de hoogte was van een eventueel (in)formeel gesprek tussen uw echtgenote en de politie in dit verband (CGVS II p. 15). Uw echtgenote beweerde daarentegen dat ze de twee politieagenten op straat hierover aansprak en dat u heel slecht reageerde toen ze u hiervan op de hoogte bracht (CGVS A. X. (...) II p. 4).

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat aan de door u beweerde bedreigingen en incidenten omwille van uw handel met Serviërs en de door u beweerde politiek/achten in dit verband geen enkel geloof meer gehecht kan worden.

Tot slot kan er in verband met de door u aangehaalde diefstallen en vernielingen in uw bedrijf (CGVS I pp. 11-12; CGVS II p. 14) nog opgemerkt worden dat dit incidenten betreffen van louter gemeenrechtelijke aard die niet zonder meer enig verband houden met één van de criteria zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers expliciet aan dat u Kosovo niet verliet naar aanleiding van deze diefstallen. Bovendien kon u naar aanleiding hiervan telkens terecht bij de politie, die de misdrijven onderzocht. Dat de politie de daders niet kon vatten (CGVS II p. 14), kan te wijten zijn aan diverse factoren zoals ondermeer gebrek aan getuigen, onbekendheid van de daders, enz..

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw gezinssamenstelling en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier immers niet ter discussie. Aan het feit dat u op 4 oktober 2005 een boete kreeg en dat er op 23 juli 2006 een brand in uw woning woedde, wordt evenmin getwijfeld. De documenten die u in dit verband neerlegde doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen dat u de door u aangehaalde context van deze gebeurtenissen geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het registratiecertificaat bewijst enkel het bestaan van uw handelszaak, niets meer."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. Ook aan het feit dat u een miskraam had wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.B. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 330 van 31 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat in onderhavig dossier de Raad niet de bevoegdheid heeft om gerechtskosten op te leggen. De vraag van verzoeker om deze ten laste te leggen van de verwerende partij kan dan ook alleen al om die reden niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

(...)

3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de

bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oopunt worden onderzocht.

3.5. Wat betreft het motief, gebaseerd op de incidenten met de politiemans die Serviërs haatte, doet verzoeker gelden de redenering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende het eerste incident te kunnen volgen waar deze in de bestreden beslissing heeft gesteld dat deze gebeurtenis niet van aard is om hem enige bescherming in de zin van de vluchtelingendefinitie of in de zin van de subsidiaire bescherming te bieden. De verwerende partij, zo stelt hij, verliest evenwel uit het oog dat de eerste controle aan de politiemans kennis verschafte over het feit dat verzoeker handel dreef met Serviërs, waarna hem dat bij een tweede ontmoeting werd verboden en hij werd geïnterviewd omwille van zijn beroep. Verzoeker meent dat dit feit niet kan worden afgedaan als een loutere correcte toepassing van de geldende plaatselijke wetgeving en geeft aan een klacht tegen deze politiemans te hebben ingediend, zonder zich al te veel illusies te maken over de afloop daarvan, omdat hij op de hoogte is van de wijze waarop dergelijke klachten in zijn land van herkomst worden behandeld. Het is immers algemeen bekend, en dus onmogelijk dat de verwerende partij daar niet van op de hoogte zou zijn, dat de politiediensten een zeer grote macht genieten en dat klachten tegen misbruik zelden tot concrete gevolgen aanleiding geven. Precies om deze reden heeft hij nagelaten zich verder te informeren en kan hem dat niet ten kwade worden gedeut. Bovendien is het enkele feit dat verzoeker op dat ogenblik niet besloten heeft om zijn land te verlaten, geen motief om het relaas in twijfel te trekken: de drastische beslissing om alles achter te laten wordt niet eenvoudig genomen.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker er een verkeerde lezing van de bestreden beslissing op na houdt en er ten onrechte van uitgaat dat de incidenten met de betrokken politiemans door de verwerende partij in twijfel worden getrokken. Op grond van de vaststellingen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij aan disproportionele maatregelen werd onderworpen, dat hij zich niet informeerde over de klacht en dat hij na het tweede incident tot aan zijn vertrek drie jaar later, geen problemen meer kende met de politiemans, heeft de verwerende partij geconcludeerd dat dit niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Met andere woorden: van een asielzoeker die daadwerkelijk vreest voor zijn leven kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, zodat er in casu van kon worden uitgegaan dat verzoeker ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de verdere afhandeling van zijn klacht, zelfs indien hij de desbetreffende informatie slechts uit tweede hand zou kunnen verkrijgen (gehoor CGVS, 15 september 2010, p.4 (collega's informeerden verzoeker)). Door in essentie te herhalen wat hij reeds tijdens het gehoor had verklaard, met name dat hij ervan uitging dat de politiemans niet zou worden gestraft, slaagt verzoeker er niet in het motief van de bestreden beslissing dat hij niet aannemelijk had gemaakt dat er met zijn klacht niets gebeurde, in een ander daglicht te brengen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers desinteresse om de door hem ingediende klacht op te volgen afbreuk doet aan de ernst van de ter zake doende feiten en hij in ieder geval niet heeft aangetoond dat hij zich in zijn land van herkomst niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten tegen dit soort misbruiken. Daarbij aansluitend is de Raad van oordeel dat, hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat een beslissing om have en goed achter te laten niet lichtzinnig wordt genomen, zijn laattijdig vertrek alleszins niet te rijmen valt met de noodzaak om zich onder internationale bescherming te stellen ingevolge de gegronde vrees die hij meent te hebben of het reële risico dat hij meent te lopen

op grond van die feiten, temeer nu verzoeker verklaarde sedert het tweede incident geen problemen meer te hebben gehad met de bewuste politiemans. Samengevat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem internationale bescherming zou moeten worden geboden op grond van de feiten van 2005.

3.7. Met betrekking tot de dreigementen en de daaraan verbonden problemen die hij sinds 2006 zou hebben ondervonden, en de stelling in de bestreden beslissing dat geen overtuigend bewijs wordt voorgelegd, herhaalt verzoeker de belangrijkste feiten uit zijn asielrelaas, stelt hij dat die door zijn echtgenote tijdens haar verhoor werden bevestigd, en voelt hij zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij aan al deze ernstige feiten voorbijgaat enkel en alleen omdat hij zijn contacten met de OVSE niet kan aantonen met stukken. Hij voert aan dat hij weinig steun of advies kon krijgen van de OVSE omdat de diensten ter plaatse aan het afslanken waren en dat hij enkel het advies kreeg een advocaat te raadplegen. Volgens verzoeker is het bijgevolg logisch en begrijpelijk dat hij weinig belang hechtte aan stukken betreffende zijn contact met de OVSE, omdat het hem onmiddellijk duidelijk was dat hij geen verdere steun vanuit deze hoek mocht verwachten, zodat zijn gebrek aan bewijzen een onvoldoende reden vormt om zijn relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.9. De Raad constateert dat in de bestreden beslissing verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote en dat die de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling zetten. Verzoeker stelt dienaangaande dat deze slechts details betreffen die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen aantasten. Zo blijkt, aldus verzoeker, slechts dat hij en zijn echtgenote hetzelfde politiebezoek in de voormiddag, dan wel in de namiddag van dezelfde dag plaatsten. Verzoeker laat gelden dat er geen tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld betreffende de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit hun land van herkomst en duidt erop dat beide asielrelaas duidelijk melding maken van identiek dezelfde feiten, op identiek dezelfde tijdstippen en met identiek dezelfde gevolgen.

3.10. Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot de klachten die werden ingediend bij de politie naar aanleiding van de verschillende incidenten in 2006. Verzoekers argument dat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op details, kan niet worden aangenomen. Niet alleen betreffen ze het verschillend aangeven van het tijdstip van een politiebezoek, doch tevens:

- de verklaring van verzoeker de politie niet te hebben ingelicht over de dreigtelefoons tot op het moment van de woningbrand, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat verzoeker haar had verteld dat hij reeds vóór de woningbrand tevergeefs naar de politie was gegaan;
- de verklaring van verzoeker dat de politie hen één uur na het schietincident, alsook de volgende morgen, heeft opgezocht, dat zijn echtgenote met de politie had gepraat en hen had ontvangen en zij na

het schietincident nog twee à drie dagen thuis bleven, waar zijn echtgenote verklaarde dat de politie sinds de woningbrand niet meer was langsgesproken en zij bovendien de dag volgend op het schietincident rond de middag naar haar familie vertrok en de politie op het moment van haar vertrek nog niet was gekomen;

- de verklaring van verzoeker noch formeel noch informeel met de politie te hebben gesproken over de problemen van zijn kinderen, alsmede zijn verklaring niet op de hoogte te zijn van een gesprek tussen de politie en zijn echtgenote hierover, terwijl zijn echtgenote heeft verklaard twee politieagenten op straat hierover te hebben aangesproken, waarop verzoeker slecht reageerde toen zij hem hiervan op de hoogte bracht.

3.11. Deze vaststellingen, die door verzoeker op geen enkele manier worden ontkracht, tasten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. In die optiek is het dan ook niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij bewijzen zou voorleggen. Niet alleen stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker inderdaad geen stukken voorlegt met betrekking tot zijn contacten met de OVSE, hij blijft ook in gebreke andere documenten bij te brengen, zoals dat ook blijkt uit de bestreden beslissing:

- "Betreffende de door u in het kader van de dreigtelefoons gecontacteerde advocaat werden u eveneens een aantal bewijsstukken, zoals ondermeer aan hem betaalde facturen, door hem opgestelde rapporten, enz., gevraagd. U gaf aan dat u het hem zou vragen, omdat normaal gezien dergelijke bewijsstukken moesten bestaan (CGVS II p. 10). U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u dergelijke documenten vooralsnog -hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is - niet heeft voorgelegd, noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan."

- "Voorts kreeg u eveneens vijf werkdagen de tijd om een krantenknipsel betreffende het door u beweerde schietincident voor te leggen (CGVS II p. 12). Ook dit document werd niet neergelegd, noch werd een verklaring meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan."

3.12. Aangezien het om essentiële informatie en/of stavingstukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoeker betreffen is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te verwachten dat hij een ernstige inspanning onderneemt om deze te verzamelen. Verzoeker kan door de enkele en loutere bewering dat hij weinig steun of advies kon krijgen van de OVSE omdat de diensten ter plaatse aan het afslanken waren, dat het raadplegen van een advocaat het enige advies uitmaakt dat hij van de OVSE ontving en dat het bijgevolg logisch en begrijpelijk is dat hij weinig belang hechtte aan stukken van de OVSE, de vaststelling dat hij niet tegemoetkomt aan de bewijslast niet ongedaan maken.

3.13. Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat zijn verklaringen niet in aanmerking werden genomen louter omwille van het feit dat hij zijn contacten met de OVSE niet kan aantonen met bewijskrachtige stukken. Mede gelet op het feit dat hij geen argumenten aanvoert tegen het gestelde in de bestreden beslissing dat hoewel niet wordt getwijfeld aan het daadwerkelijk plaatsvinden van een brand in zijn woning, de documenten in het kader van deze brand niet aantonen dat die te wijten zou zijn geweest aan kwaad opzet, treedt de Raad de verwerende partij dan ook volmondig bij waar zij stelt dat "u geen enkel overtuigend bewijs van de door u beweerde dreigementen en de daarmee verbonden problemen die u sinds 2006 ondervonden zou hebben, neerlegde" en "Gezien u geen enkel overtuigend bewijsstuk betreffende de door u aangehaalde dreigementen en incidenten neerlegde, wordt de geloofwaardigheid hiervan dan ook ernstig ondergraven. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de klachten die u naar aanleiding van deze incidenten bij de politie ingediend zou hebben".

3.14. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van de door de stukken van het dossier ondersteunde motieven, heeft kunnen besluiten dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Het eerste middel is niet gegrond.

3.15. In een tweede middel vraagt verzoeker in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, "zoals overigens ook bleek uit het geciteerde advies van het Commissariaat-Generaal".

3.16. In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat niet wordt ingezien op welk "advies" verzoeker doelt. Voorts wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is zodat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van

dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen. Het tweede middel is niet gegrond.

3.17. *Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep moet worden verworpen.”*

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS